

A Fővárosi Ítéletábra a dr. Magyar Csilla ügyvéd (fél címe 3) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Szabó Péter Ügyvédi Iroda (fél címe 4, ügyintéző: dr. Szabó Péter ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (felperes címe) I. rendű és II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű, a dr. Füri Krisztina ügyvéd (**III. rendű alperesi képviselő címe**) által képviselt III.rendű alperes neve (III.rendű alperes címe) III. rendű és a dr. Horváth Gábor Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Horváth Gábor ügyvéd) által képviselt IV.rendű alperes neve (IV.rendű alperes címe) IV. rendű alperes ellen szerződés semmisségének megállapítása iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2013. november 12. napján meghozott 5.P.26.484/2010/32. számú ítélete ellen a felperes 33., az I-II. rendű alperesek 34., a III. rendű alperes 35. és a IV. rendű alperes 36. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, a felperes keresetét teljes egészében elutasítja, és kötelezi, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. és II. rendű alperesnek külön-külön 20.000 (húszezer) forint + áfa elsőfokú perköltséget. Az előlegezett szakértői költséget az állam viseli. Kötelezi a IV. rendű alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 107.000 (százhetezer) forint feljegyzett viszontkereseti illetéket. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és II. rendű alpereseknek külön-külön 5.000 (ötezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból, a III. és IV. rendű alpereseknek külön-külön 10.000 (tízezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból és 32.000 (harminckettőezer) forint lerótt fellebbezési illetékből álló másodfokú perköltséget. A felperes és az I. és II. rendű alperesek fellebbezésére le nem rótt illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes megváltoztatott keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg a 26130/40/A/136 helyrajzi számú ingatlanra az I. rendű alperessel 1995. október 2-án kötött adásvételi szerződés, valamint az I. és II. rendű alperes között 2005. június 28. napján létrejött adásvételi szerződés, a II. és III. rendű alperes között 2005. október 27-én létrejött kölcsönszerződés, és vételi jogot alapító szerződés, az ugyanezen a napon általa tett haszonélvezeti jogról lemondó nyilatkozat, valamint a II. és IV. rendű alperes között az opciós jog alapján létrejött adásvételi szerződés érvénytelenségét. Kérte továbbá, hogy a bíróság az ingatlanra tulajdonjoga visszajegyzését rendelje el, és ennek tényszerűsére az alpereseket kötelezze. Másodlagosan, amennyiben a bíróság nem látja lehetségesnek az eredeti és a további jogszerzések törlését, kérte, hogy az érvénytelenség orvoslása körében kötelezze az I. rendű alperest 1.800.000 forint és annak 2005. december 11-től a kifizetésig járó késedelmi kamatai megfizetésére.

Az alperesek érdemi védekezése a kereset elutasítására irányult. A IV. rendű alperes érdemi védekezése mellett viszontkeresetet terjesztett elő, melyben azt kérte, hogy a bíróság kötelezze a

felperest a haszonélvezeti joga ingatlan-nyilvántartásból való törlésének türéseire, és keresse meg e jog törlése érdekében a földhivatalt. Kérte továbbá, hogy a bíróság a felperes haszonélvezetről lemondó nyilatkozatát a Ptk. 295. §-a alapján ítéletével pótolja, valamint hogy kötelezze a felperest az ingatlanból való kiköltözésre és arra, hogy az ingatlant bocsássa a birtokába.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a 2005. október 27-én kelt, a felperes által aláírt haszonélvezeti jogról lemondó nyilatkozat érvénytelen. Ezt meghaladóan a felperes keresetét, valamint a IV. rendű alperes viszontkeresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen a III. rendű alperesnek 150.000 forint + áfa perköltséget. Úgy rendelkezett, hogy ezt meghaladóan a felek a felmerült perköltségeiket maguk viselik, a le nem rótt kereseti illeték pedig az állam terhén marad.

Ítéletének jogi indokolása szerint az 1995. október 2. napján kötött adásvételi szerződés megtámadása határidőben történt. A felperes a haszonélvezeti joga ingatlan-nyilvántartási törléséről 2009. július 22-én értesült. Ezt követően fordult a rendőrséghez, ahol 2009. október 19-én tárták elé a törlés alapjául szolgáló adásvételi szerződést. A perindítás 2010. október 4-én, tehát egy éven belül megtörtént. A felperes azonban a tévedés, megtevesztés alapjául előadott tényeket nem tudta bizonyítani, ezáltal az adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítására irányuló keresete alaptalan volt. Az I. rendű alperes tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartási bejegyzését a szerződő felek a vételár kifizetéséhez kötötték. Mivel az I. rendű alperes tulajdonját az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezték, ellentétes bizonyíték hiányában a vételár megfizetését vélelmezni kellett. A felperes a 2005. október 27-én kelt haszonélvezeti jogáról lemondó nyilatkozatát szintén csak 2009. október 19-én látta a rendőrségen, így az érvénytelenség megállapítására irányuló kereset benyújtása egy éven belül megtörtént. Bár a nyilatkozatot ténylegesen a felperes írta alá, azonban tényként állapítható meg, hogy annak aláírásával a felperes egyetlen lakhatási lehetőségét tette kockára ellenérték nélkül. A nyilatkozatra a kölcsön felvételéhez az I. rendű alperes érdekében volt szükség. Erre a minden racionalitást nélkülöző felperesi magatartásra nyilvánvalóan csak az I. rendű alperes megtevesztő befolyása folytán kerülhetett sor. A megtevesztés megtörténtét nem érintette, hogy amikor mindez a felperes számára kiderült, megpróbált a haszonélvezeti jog pénzbeli ellenértékéről tárgyalni. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a haszonélvezeti jogról lemondó nyilatkozat csak a felperes megtevesztésével jöhetett létre, ezért érvénytelen. Az elsőfokú bíróság a II. és III. rendű alperesek között létrejött kölcsönszerződés és opciós szerződés, valamint a II. és IV. rendű alperesek között az ingatlanra bejegyzett opciós jog alapján létrejött adásvételi szerződés érvénytelensége iránti kereseteket elutasította. Erre ugyanis a felperesnek keresetességi joga nem volt, mert az I. rendű alperes tulajdonosként az ingatlanával szabadon rendelkezhetett, és a szerződések e joga alapján jöttek létre. A viszontkeresetet a haszonélvezeti jogról lemondó nyilatkozat érvénytelensége folytán alaptalannak ítélte.

Perköltséget a III. rendű alperesnek ítelt meg a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján, a többi peres fél perköltségéről pedig úgy rendelkezett, hogy a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése szerint azt maguk viselik. A le nem rótt illetékről a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján határozott.

Az elsőfokú ítélet ellen valamennyi fél fellebbezett.

A felperes a fellebbezésében kérte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a Fővárosi Ítéltábla úgy változtassa meg, hogy a keresetének adjon helyt, állapítsa meg, hogy az 1995. október 2. napján kelt adásvételi szerződés megtevesztés jogcímén érvénytelen, melynek következtében a később kötött szerződések mindegyike hatálytalanná válik. Amennyiben az érvénytelenséget a Fővárosi Ítéltábla nem tartaná megalapozottnak, állapítsa meg, hogy az I. rendű alperes nem fizette meg a felperesnek járó vételárat, és kötelezze az I. rendű alperest 1.800.000 forint és annak 1995. december 15. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem volt figyelemmel azokra a körülményekre, amelyek arra utaltak, hogy az 1995. október 2-án létrejött adásvételi szerződés a felek között nem jött létre, és nem is ment teljesedésbe, illetve hogy a szerződést nem azzal a tartalommal kívánta megkötni, ami a szerződés írott változatában szerepel. Az elsőfokú bíróság az ítéletében nem vette figyelembe, hogy az 1995. és az azt megelőző évekre beszerzett adóbevallások tanúsága szerint az I. rendű alperes nem rendelkezett a vételár kifizetéséhez szükséges 1.800.000 forinttal. Ezt támasztja alá volt feleségének tanúvallomása, továbbá az a tény, hogy az I. rendű alperes ennyi pénzért nem egy, a környéken lévő jó állapotú panellakást, hanem az ő haszonélvezeti joggal terhelt ingatlanát vette meg. Előadta továbbá, hogy az I. rendű alperessel a másik lakására kötött tartási szerződést, melyet a lakás értékesíthetősége érdekében felbontották. Ezek után semmilyen ésszerű indoka nem volt arra, hogy eladja azt a lakást, amelybe beköltözött. E lakásra nem kívánt adásvételi szerződést kötni, arra az I. rendű alperes a végrehajtás elkerülésének indokával vette rá, kihasználva, hogy akkor már gyengén látott. A szerződést kötő ügyvédben, aki más perben is képviselte, megbízott. Az ügyvéd arról, hogy a szerződést ténylegesen megkívánja-e kötni, nem kérdezte meg, jelenlétét formalitásként fogadta el, és a szerződés tartalmát illetően az I. rendű alperes nyilatkozatára hagyatkozott.

Fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet alperesek által fellebbezett részének a helybenhagyására irányult.

Az I. és II. rendű alperesek a fellebbezésükben az elsőfokú ítélet perköltség fizetésére vonatkozó rendelkezésének a megváltoztatását kérték oly módon, hogy a Fővárosi Ítéltábla áfával növelt, mérlegeléssel megállapított perköltséget ítéljen meg a részükre. Álláspontjuk szerint az elsőfokú ítélet indokolásának megfelelően a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján is jogosultak lennének perköltségre, azonban a perben ténylegesen pernyertesek lettek, így perköltségre a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján tarthatnak igényt.

A III. rendű alperes a fellebbezésében kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és a felperes által aláírt haszonélvezeti jogról lemondó nyilatkozat érvénytelenségének megállapítására irányuló kereseti kérelmet utasítsa el.

Elsődleges érvelése szerint a kereset a megtámadásra nyitva álló határidő elteltét követően került benyújtásra. A felperes maga ismerte el, hogy 2009 júliusában kapta kézhez a haszonélvezeti jogának törléséről rendelkező földhivatali határozatot, tehát ebben az időpontban, de legkésőbb a határozat elleni fellebbezése 2009. július 22-i benyújtásakor a tévedését felismerte. A megtámadásra nyitva álló határidő tehát a keresetlevél benyújtását megelőzően, 2010. július 22-én lejárt. További érvelése szerint az ítélet jogi indokolásában egymásnak ellentmondó megállapítások szerepelnek (6. oldal alulról 3. bekezdés, 7. oldal alulról 5. bekezdés, 7. oldal felülről 8. bekezdés). Az elsőfokú bíróság emellett figyelmen kívül hagyta az okiratot szerkesztő ügyvéd tanúvallomását, amely szerint a haszonélvezeti jogról való lemondás következményeiről a felperes tájékoztatása megtörtént. Ezért, ha az I. rendű alperes a felperest valóban megtévesztette volna, az a felperes aláírás előtti megfelelő tájékoztatására tekintettel a jogvita eldöntése szempontjából irreleváns.

A IV. rendű alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását oly módon kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla a viszontkeresetének adjon helyt, továbbá a haszonélvezeti jogról lemondó nyilatkozattal kapcsolatban az általa megtett hivatkozásokat és kérelmeket hagyja helyben. Másodlagos kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára történő utasítására irányult.

Arra hivatkozott, hogy a felperest nem tévesztették meg, továbbá hogy a megtámadás elkésztett. A megtámadás elkésztettségét bizonyítja, hogy az ő ügyvédjét a felperes már 2009 tavaszán felhívta az ingatlan visszavásárlása ügyében, aminek csak abban az esetben van értelme, ha a felperes már

tudta, hogy nem tulajdonos, továbbá hogy a haszonélvezeti jogát törölni fogják. A felperes nem bizonyította, hogy 2005. október 27-től 2009-ig, közel négy éven keresztül megtevesztés hatása alatt állt volna. Ezzel szemben a perbeli okiratokból és az ítélet indokolásából is megállapítható, hogy a felperes 2009. július 22-én ügyvédet megbízva, fellebbezésében kérte a haszonélvezeti jogának a visszajegyzését. Az is bizonyított volt a perben, hogy a III. rendű alperes minden esetben tájékoztatta ügyfeleit a haszonélvezeti jogról lemondó nyilatkozat mibenlétéről és következményeiről. Nem felel meg a tényeknek az elsőfokú ítélet azon megállapítása, hogy a felperes a joglemondó nyilatkozatát 2009. október 19-én a rendőrségen látta először, hiszen az igazságügyi szakértő véleményével bizonyítottan azt 2005-ben aláírta. A felperes a joglemondó nyilatkozata megtevésekor nem állt megtevesztés hatása alatt, a perben ilyen bizonyíték nem merült fel. Ellentmondásosnak tartotta az elsőfokú ítélet indokolását, mert az elsőfokú bíróság az adásvételi szerződés vonatkozásában a megtámadás indokait nem fogadta el, míg a jogról lemondó nyilatkozat tárgyában igen. Kérte azt is figyelembe venni, hogy az ingatlant több mint öt éve a beköltözés reményében vásárolta, a vételárat megfizette, azonban azt használni nem tudja, és a használatért sem kap semmilyen ellenértéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt az 1952. évi III. törvény (Pp.) 228. § (4) bekezdése szerint fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért az ítéletet a másodfokú bíróság egészében bírálta felül.

A felperes fellebbezése alaptalan, a IV. rendű alperes fellebbezése részben, az I., II. és III. rendű alperesek fellebbezése teljes egészében alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a per eldöntéséhez szükséges mértékben lefolytatta, és a tényállást helyesen állapította meg. Érdemi döntésével a Fővárosi Ítéltábla nagyobb részben az alábbi indokok alapján egyet értett.

A felperes valamennyi alperessel szemben egyéb kereseti kérelmeivel valós tárgyi keresethalmazatban a tulajdonjogának visszajegyzését kérte az ingatlan-nyilvántartásba. Az ingatlan-nyilvántartást érintő ezen kereseti kérelme az 1997. évi CXLI. törvény (Inyvtv.) 62. § (1) bekezdés a) pontja szerinti törlési kereset, melynek teljesítéséhez a szerződés érvénytelenségének bizonyításán túl az is szükséges, hogy az Inyvtv. 63. §-ában írott további feltételek is megvalósuljanak. Az eredeti ingatlan-nyilvántartási állapot visszaállításának nélkülözhetetlen előfeltétele, hogy a hatályos tulajdonjogi bejegyzés törlésre kerüljön, mert enélkül az azt megelőző bejegyzések nem érinthetők.

A IV. rendű alperes nem közvetlenül a felperestől szerzett a bejegyzés folytán tulajdonjogot, hanem további bejegyzéseken keresztül a II. rendű alperestől. A IV. rendű alperes jóhiszemű jogszerzése a perben nem volt vitatott, és a becsatolt tulajdoni lap bizonyította, hogy a II. rendű alperes az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdonjoggal rendelkezett. A IV. rendű alperes tehát az ingatlan-nyilvántartásban bízva, jóhiszeműen szerzett tulajdonjogot, ezért a felperes vele szemben törlési keresetet csak a II. rendű alperes tulajdonjogának bejegyzésétől számított 3 éves jogvesztő határidőn belül indíthatott (Inyvtv. 63. § (2) bekezdés). A jogvesztő határidő 2007. július 22-én a felperes keresetindítását megelőzően lejárt. A törlési keresetet ezért a IV. rendű alperessel és ezáltal valamennyi alperessel szemben el kellett utasítani.

Az 1959. évi IV. törvénynek (Ptk.) a jogvita elbírálásakor hatályos 239/A. § (1) bekezdése szerint a fél a szerződés érvénytelenségének megállapítását a bíróságtól anélkül is kérheti, hogy az érvénytelenség következményeinek alkalmazását is kérné. Abban az esetben tehát, ha a szerződő fél az érvénytelenség megállapítása mellett annak jogkövetkezményei iránt is előterjeszt keresetet, e

jogszabályi rendelkezés nem alkalmazható, a megállapítási kereset teljesíthetőségét a Pp. 123. §-ában foglalt feltételek alapján kell elbírálni. A Pp. 123. §-a szerint a megállapítási kereset előfeltétele, hogy a felperes a jogviszony természeténél fogva a kötelezettség lejártának hiányában, vagy egyéb okból teljesítést ne követelhesen. Mivel a felperes maga terjesztett elő az eredeti állapot helyreállítása iránt kereseti kérelmet, ezáltal a kereseti kérelem önmagában kizárta, hogy az alperesek tulajdonjogának bejegyzését kötelmi jogilag megalapozó adásvételi szerződések érvénytelenségének megállapítását követelje. A II. és III. rendű alperesek között létrejött kölcsönszerződés, valamint vételi jogot alapító szerződés semmisségének megállapítását a felperes a Ptk. 239/A. §-ának (1) bekezdése alapján ugyancsak nem követelhette, mivel e szerződésekben félként nem szerepelt. A megállapítási keresetnek a Pp. 123. §-ában írt előfeltételei pedig e kereseti kérelem vonatkozásában sem álltak fenn, mert a felperesnek nem volt olyan joga, melyet a megállapítással a II., III., illetve IV. rendű alperessel szemben megóvhatott volna. A felperes ugyanis törlési keresetének alaptalansága folytán tulajdonjoggal nem rendelkezett.

Az adásvételi szerződés érvénytelenségnek a felperes által meghatározott oka - a szerződéses akarat hiánya - a Ptk. 205. §-ának (1) bekezdése alapján nem a szerződés érvénytelenségét eredményezi, hanem azzal a következménnyel jár, hogy a felek között nem jön létre szerződés. A felperes azonban a teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt adásvételi szerződéssel szemben, amelynek létrejöttét az azt ellenjegyző ügyvéd tanúvallomásával megerősítette, nem tudta bizonyítani szerződéses akaratának hiányát (Pp. 196. § (1) bekezdés e) pont). Alaptalanul követelte tehát a felperes - a törlési kereset teljesítésének hiányában, másodlagosan - az ingatlan értékének pénzbeli megtérítését.

Az elsőfokú bíróság a felperes haszonélvezeti jogról lemondó nyilatkozatának érvénytelenségét megállapította, mert az eset körülményeiből arra a következtetésre jutott, hogy a felperest a jognyilatkozat megtételére az I. rendű alperes megtévesztéssel vette rá (Ptk. 210. § (4) bekezdés, 235. § (1) bekezdés).

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak a jognyilatkozat érvénytelenségére vonatkozó jogi következtetését nem osztotta.

A jogról lemondó nyilatkozat címzett jognyilatkozat. Joghatás kiváltására csak abban az esetben alkalmas, ha annak címzettje megállapítható, és a nyilatkozat a címzett tudomására jut, illetve ahhoz meg érkezik (Ptk. 199. §, 214. § (1) bekezdés). A haszonélvezőt megillető jog a tulajdonjog részjogosítványainak - birtoklás, használat, hasznok szedése - törvényen vagy szerződésen alapuló időleges átengedését jelenti (Ptk. 157. § (1) és (4) bekezdés). Ha a haszonélvezet ideje lejár, vagy ha a jogosult e jogával nem kíván élni - arról lemond - a tulajdonostól időlegesen elvont jogok ismételten a tulajdonost illetik meg. A haszonélvezeti jogról lemondó nyilatkozat címzettje tehát kizárólag az ingatlan tulajdonosa lehet. A perbeli ingatlan tulajdonosa a lemondó nyilatkozat megtételékor a II. rendű alperes volt. Ezáltal az I., III. és IV. rendű alperesek a jognyilatkozatra - mivel annak nem voltak, és nem is lehettek címzettjei - jogot nem alapíthatnak. Ennek következtében a IV. rendű alperes viszontkeresete nem teljesíthető, ahogy azt az elsőfokú bíróság eltérő indokolással, de helyesen megállapította.

A nyilatkozat megtételére azért volt szükség, hogy a II. rendű alperes kölcsönt vehessen fel a III. rendű alperestől. Ez esetben az általános élettapasztalat és a logika szabályai szerint a jogról való lemondás nem pusztán egy egyoldalú nyilatkozat, hanem a kölcsönt felvenni szándékozóval kötött megállapodás része. A felperes azonban a lemondásról történő megállapodás létét kifejezetten tagadta, és a II. rendű alperes sem állította, hogy a felperessel ebben megállapodott. A teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt lemondó nyilatkozat a felperes és a II. rendű alperes közötti

megállapodást önmagában nem bizonyította, és a perben semmilyen tényből nem lehetett következtetni arra, hogy a megállapodás a II. rendű alperessel jött létre.

A nyilatkozatot ellenjegyző ügyvéd tanúvallomása szerint a haszonélvezeti jogra vonatkozó, a III. rendű alperes kölcsöneihez szükséges megállapodásoknak minden esetben az volt a tartalma, hogy a lemondás hatálya jövőbeli feltételtől - az adós nem fizetésétől függ. Az, hogy a felperes akarata arra irányult, hogy a számára ismeretlen II. rendű alperes nem fizetése estén a vagyoni értékű haszonélvezeti jogáról ellenszolgáltatás nélkül lemondjon, racionálisan nem feltételezhető.

Mindezekből pedig az következtetés vonható le, hogy a felperes és a II. rendű alperes között egyáltalán nem volt a haszonélvezeti jogot érintő egybehangzó akaratnyilatkozat, vagy ha volt, az erről szóló megállapodás lényeges feltételeiben - a lemondás hatályában, ha hatályba lép az azért járó ellenszolgáltatásban - nem állapodtak meg. Mindkét esetben, mivel a Ptk. 205. §-ának (1) illetve (2) bekezdése szerint a felperes és a II. rendű alperes között szerződés nem jött létre, a joglemondást tartalmazó nyilatkozat is joghatás kiváltására alkalmatlan, létre nem jött jognyilatkozatnak minősül.

A felperes érvénytelenség megállapítására irányuló keresete a haszonélvezeti jogról lemondó nyilatkozat eltérő jogi minősítése folytán alaptalan volt.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta, és a felperes keresetét teljes egészében elutasította.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. §-a alapján teljes pervesztessége folytán a felperest kötelezte az I. és II. rendű alperesek perköltségének megfizetésére, amely a jogi képviselőjük ügyvédi munkadíja volt. A Fővárosi Ítéltábla az ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján - a (6) bekezdésre figyelemmel az elvégzett munkával arányban álló összegben - állapította meg. A felperes a IV. rendű alperessel szemben is pervesztés lett, azonban a viszontkereset vonatkozásában pernyertes, így módon egymásnak perköltséget fizetniük nem kellett. Az elsőfokú ítéletnek a III. rendű alperes perköltségére vonatkozó rendelkezését pedig Fővárosi Ítéltábla helyben hagyta. A másodfokú bíróság - az elsőfokú bíróság döntésének hiányában - az állam által előlegezett szakértői díj viseléséről a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése szerint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet (Kmr.) 14. §-a alapján rendelkezett. A IV. rendű alperes tárgyi illetékeljegyzési jogára hivatkozva a viszontkeresetére illetéket nem rótt le, ezért arra a másodfokú bíróság a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése szerint a Kmr. 13. §-ának (2) bekezdése alapján kötelezte.

A felperes fellebbezése eredménytelen, az I., II., III. és IV. rendű alperesek keresettel kapcsolatos fellebbezése eredményes volt, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a és a 78. § (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte az alperesek jogi képviseletével felmerült másodfokú perköltség megfizetésére. Az alpereseket képviselő ügyvédek munkadíját a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján - a (6) bekezdésre figyelemmel az elvégzett munkával arányban álló összegben - állapította meg. További perköltségként merült fel a III. rendű alperes által lerótt fellebbezési illeték, valamint a IV. rendű alperes keresetre vonatkozó fellebbezésének illetéke, melynek megfizetésére a Pp. 78. §-a alapján a Fővárosi Ítéltábla ugyancsak a felperest kötelezte. A IV. rendű alperesnek a viszontkeresetre irányuló fellebbezése sikertelen volt, ezért a lerótt fellebbezési illeték erre eső részét maga viseli. Az I. és II. rendű alperes, valamint a felperes által le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a felperes teljes személyes költségmentességére figyelemmel a Kmr. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1)-(2) bekezdése és 14. §-a alapján rendelkezett.

Budapest, 2015. április 2.

. Hóbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

Egriné dr. Salamon Emma s.k.. Bleier Judit s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: